

Armaštajad õed ja wennad.

Ühhe isjal, olli paljo lapsi kes ühte teist wägga armaštajid. Kui isä haige olli ja surrema hakkas, kutsus temma omma lapse karja omma ette, tännaš neid kõige hea eest, et nemmad iggaš asjaš sõnna kulelikud olnud ja temmale kõige ello aea selle läbbi ikka suurt rõmo teinud, ja kinnitaš neid ka ikka nenda ühhe meeliseks jäda, kuida tännine ollid olnud, ja ikka Summala peale lota.

„Agga enne“, ütles isä, „kui ma surren, pean teile ühte asja teada andma, miš ma jenni aeani ollen sallajaš piddanud ja miš ühte teie seast ärra kautab, kes mitte minno laps ei olle, waid kedda ma wäljalt kaswatada wõtnud, sest temma wannemad on ammo surnud: Kas pean teile nimmetama?“

„Ei! ei!“ hüütsid kõik lapsed ühhest suust, meie ei tahha kedda sallaja asja mitte teada!“

Nenda jäid need lapsed, kui wennad ja õed kokko ja ollid pärrast wägga head innimesed, ilma, et nad teada said, kes se wõe-

ras nende seas olli. Se olli se wiimne rõdm miš lapsed isäle teggid, sest ta olli kartnud, et temma isä ja ka se waene laps wägga kurwaks olleksid sanud.

Üks laps seal olli wõeras taim
Miš selge armaštuse waim
Neid kelis kedda seadust nõudma,
Et piddid kedda ärra tundma
Waid ellasid, kui õed ja wennad,
Kas nende mõtted polnud kennad,
Miš isäle ka surma teel
Suurt rõmo teggi wimaks weel.
Sest lapsed polnud kedda näind,
Et isä neile wahhet teind,
Se mõista on siis ennesest,
Et nad ei sanud arro sest.

Inglismehhe ello luggo.

Üks rikkas mees Londoni linnas olli mõnned sõbrad ommale wõeraks kutsunud, kõik meeste rahwas, sest ta olli isä wanna